

Naplövő

Tóth Bálintnak

Ciánnal hajtott barackmag-hajóval a mélyben.
Fényévnői csíraárbc hegyén az ég eszelős
korongja forog, itt készül a testem agyagból,
köldököt ejt rajta Naplövő mutatóújj,

két
tavaszkonzerv a vagyonom, spenótzöld alkalom
a bitófáknak is!

Recsegve hóvirággá landol
a gerincem, akkor is, leölt labdák kihűlt
holdjaira föl, pincebogár-háton, galoppban!

Csutkává zabált szájharmonikán tengetem
tejben foganatosított gyerekkorom,
és levetem
e gyűlölt nagykabát világot.

Ólomkatonák
szuronyain kapituláló ksigatyám bárányfelhője
alatt héttörpék! lámpásuk kis mézszárszékeiben
kimérik a Napot,

naplementéznek az almafák
és elragad a hatlovas sötétség egy zokni
borzalmas éjszakájába,

tusznak hagyott
nagy lábujjam gigászi dudli, patkányok
rágicsálják álm ellen, faruk után pici
fekete csillékkal a fürtelem csörömpöl.

S én, állkapcsokkal megpatkolt szódásló,
széttiprom imaszőnyeg-nyelvemet dadogássá,
Quasimodó-dombot toporzékolok hátam közepére,
mégis gyalog, toronyceruza vándorbotomon
általvetve hintál bimm-bamm bocskorom,
a trágyaszag-nagy istállót angyalfénnyel
így melengetem, noha sárgarépa-orrom rezében
hóember-lélek tüsszög,

az Arktiszon nincs is
már Észak, csak tétilolta hajamból kötél,
rákötve a Dél Keresztje,
nyakbavaló emlékül.